

2. Загальна декларація прав людини : Декларація ООН від 10.12.1948 р. // Офіційний вісник України. – 2008. – № 93. – Ст. 30.
3. Про страхування : Закон України від 07.03.1996 № 85/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 18. – Ст. 78.

Омельченко Юлія Миколаївна

*студентка 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., асистент Швидка В.Г.*

МІЖНАРОДНА ОХОРОНА АВТОРСЬКОГО ПРАВА

У наш час авторські доробки мають вагомe значення, оскільки вони є об'єктами права власності і мають неабияку цінність для їх фундаторів. Слід сказати, що результат авторської діяльності є вигідним товаром, адже його можна передавати у користування та навіть продавати. Внаслідок цього і виникають правопорушення в сфері авторського права, що вимагає охорони та захисту. Тому виникає необхідність у створенні ефективного та чіткого механізму захисту авторських прав як на національному рівні, так і на міжнародному. Забезпечення захисту авторських прав гарантує Закон України «Про авторське право і суміжні права», ст. 54 Конституції України в якій вказано, що кожний громадянин має право на результати своєї інтелектуальної діяльності [1]. Проаналізувавши ці законодавчі акти слід сказати, що вітчизняне законодавство, яке регулює охорону авторських прав ще не повністю відповідає міжнародним стандартам, тому внаслідок такої ситуації громадяни, що прагнуть захистити свої авторські права більше довіряють міжнародним організаціям. Все це приводить до висновку про необхідність комплексного підходу у дослідженні проблем захисту прав інтелектуальної власності.

На даний час існує серйозна проблема «піратства» тобто незаконного використання результатів інтелектуальної діяльності. Ще в 19 столітті виникла проблема перекладу, без згоди автора, об'єктів авторського права в галузі літератури та мистецтва. Тому питання охорони об'єктів права інтелектуальної власності набуло вагомого значення та призвело до вирішення його на міжнародному рівні.

Першим нормативно-правовим актом, створеним задля охорони авторських прав була Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів 1886 року, до якої пізніше були внесені численні зміни та доповнення. Підписання Бернської конвенції призвело до утворення Бернського союзу, членами якого є

більше 150 країн. Україна стала учасницею Бернської конвенції 25.10.1995 року після набрання чинності Закону України «Про приєднання до Бернської конвенції про охорону літературних та художніх творів» від 31.05.1995 року.

Бернською конвенцією було встановлено перелік виключних прав автора, до яких належить:

- право автора на переклад твору;
- право дозволяти його відтворення, дозволяти публічне виконання драматичних і музичних творів у медіаресурсах;
- трансформувати твори одного виду в інший;
- запис механічним способом музичних творів тощо [2].

Слід сказати, що Бернська конвенція, а саме ст. 5, закріпила принцип територіалізму, який стосується охорони об'єктів авторського права. Згідно цього принципу автори твору випущеного в одній з держав, що підписали конвенцію, мають захист своїх авторських прав у всіх державах-учасниках.

У сфері охорони авторських прав також має важливе значення Всесвітня (Женевська) конвенція 1952 року про авторське право. Женевська конвенція, як і Бернська, побудована на основі принципу територіалізму [4, с. 21]. Це зазначається в ст. 2 Всесвітньої конвенції: «Випущені в світ твори громадян будь-якої Договірної Держави, рівно як і твори, вперше випущені в світ на території такої Держави, користуються в кожній іншій Договірній Державі охороною, яку така Держава надає творам своїх громадян, які вперше випущені в світ на її власній території» [3].

Проаналізувавши вищезазначене можна сказати, що хоч Україна і є членом Міжнародних конвенцій з приводу охорони інтелектуальної власності, проте проблеми відповідальності за порушення авторських прав все ж таки існують та вимагають негайного вирішення. Україна має на меті вступити до Європейського Співтовариства, тому від нашої країни вимагається вирішення комплексу важливих економіко-правових та соціальних питань. І важливе значення в цьому питанні має власне вдосконалення національного законодавства у сфері інтелектуальної власності, зокрема гарантування ефективного правового захисту результатів творчої діяльності митців, а саме художників. Адже, незважаючи на те, що національне законодавство закріплює широкий спектр їхніх прав, на практиці ці положення не реалізуються. Цей факт свідчить про те, що національне законодавство з приводу охорони авторських прав діє лише на папері. Однією з головних причин є відсутність чіткого та злагодженого механізму правової реалізації, а також слід зазначити про недостатню ефективність деяких норм, покликаних регулювати відносини в цій сфері.

На нашу думку, для вирішення питання більш ефективного регулювання захисту авторських прав потрібно вжити таких заходів, а саме: посилити контроль

над оборотом продукту інтелектуальної власності, збільшити штат відповідних структур, які б займалися регулюванням дотримання всіх норм законодавства щодо захисту авторських прав, а також потрібно збільшити фінансування, ввести єдину ліцензійну марку.

Отже, не слід забувати, що міра охорони авторського права і суміжних прав є одним із показників для взаємовигідного сучасного співробітництва між європейськими державами. Тому задля ефективного подолання Україною всіх бар'єрів на шляху до Європейського Співтовариства потрібно все ж таки приділити велику увагу питанню охорони авторських та суміжних прав, що є немало важливим фактором.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів від 24.07.1971 р. № 189/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу // http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_051
3. Всесвітня конвенція про авторське право (переглянута) від 24.07.1971 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу // http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/952_006
4. Кубах А.І. Право інтелектуальної власності: Навч. Посібник / А.І. Кубах. – Харків : ХНАМГ, 2008. – 149 с.

Орел Іван Віталійович

*студент 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., асистент Швидка В.Г.*

ПРАВОВИЙ СТАТУС КРИПТОВАЛЮТ

Електронні гроші – це сукупність фінансових зобов'язань та грошей, існування та обіг яких відбувається за допомогою інформаційних технологій. Також до особливостей електронних грошей необхідно додати їхню неможливість включення до сфери безготівкових розрахунків, це і не дивно в зв'язку з тим, що вони певний період свого існування були поза банковою системою та витупали в якості еквіваленту емітованих грошей. Тому наявність цього типу грошових відносин, а саме відносин в сфері електронної комерції вимагає створення та розробки нормативно-правових актів що врегульовують створення угод в